

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ Π/ΘΜΙΑΣ & ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΕΒΡΟΥΣ
ΔΙΟΝΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ
1ο ΓΡΑΦΕΙΟ ΒΟΛΟΥ

Επαναληπτικό διαγώνισμα

15-06-2016

+

Γραπτά Προαγωγικές εξετάσεις Περιόδου

Μαΐου - Ιουνίου 2016

Νεοελληνική Λογοτεχνία

Τάξη Β'

Ερωτήσεις

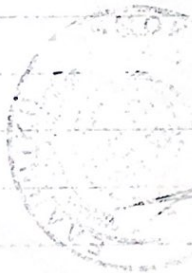
1) Να αποδώσετε περιληπτικά το περιεχόμενο του απο-
σπάσματος σε 10-12 γραμμές. Μον. 5

2α) Να χωρίσετε το κείμενο σε ενότητες και να δώσετε έ-
ναν πλαγιότιτλο για την καθένα. Μον. 3

β) Να εντοπίσετε δύο αφηγηματικούς τρόπους από το
απόσπασμα και να τους σχολιάσετε. Μον. 2

3) Να γράψετε πέντε εκφραστικά μέσα - σχήματα λόγου
από το απόσπασμα (εικόνες - μεταφορές - παρομοιώσεις)
Μον. 5

4) Ποια χαρακτηριστικά γνωρίσματα έχουν τα διαμερίσμα-
τα των σύγχρονων πολυκατοικιών, εξαιτίας των οποίων
η Ιορδανίδου θεωρεί ότι « η σημερινή γυναίκα δεν α-
γαπά το σπίτι της »;
Μον. 5

Ο Διευθυντής

Οι εισηγητές Π. Καργαλιάν

Στην εποχή του τσιμέντου
και της πολυκατοικίας

Ζούμε στην εποχή του τσιμέντου και της πολυκατοικίας.

Κι εγώ τώρα κάθουμαι σε πολυκατοικία. Έχω ένα εσωτερικό δωάρι στον τρίτο όροφο. Εσωτερικά τα λένε τώρα τα διαμερίσματα που δε βλέπουν στο δρόμο αλλά στην αυλή. Μα και η αυλή πια δε λέγεται αυλή αλλά ακάλυπτος χώρος.

Στις περισσότερες απ' αυτές τις πολυκατοικίες, που χτίζονται η μια ύστερα απ' την άλλη, σπάνια θα δεις παράθυρο. Είναι όλο μπαλκονόπορτες και βγαίνουν σ' ένα μπαλκόνι που ζώνει την πολυκατοικία ένα γύρο και θυμίζει κατάστρωμα βαποριού. Έτσι λοιπόν, μπαλκονόπορτα και κάμαρα, και η κάθε κάμαρα μοιάζει διάδρομος. Πώς επιπλώνεται, πώς κατοικείται αυτός ο χώρος, δεν έχεις ανάγκη να το σκεφτείς εσύ. Το αποφάσισε προκαταβολικά ο αρχιτέκτονας. Σου έβαλε την πρίζα για την τηλεόραση εκεί που πρέπει να την τοποθετήσεις, σου έβαλε τις απλίκες* εκεί που θα μπει το «καθιστικό», δηλαδή ο καναπές, το χαμηλό τραπέζι και οι δυο τεράστιες πολυθρόνες της μόδας.

Δεν υπάρχει κατάλληλη γωνιά για να εγκαταστήσει η νοικοκυρά την «κόχη» της. Εκεί που θα κουρνιάσει* να πει το καφεδάκι της, να πάρει τη γάτα στην αγκαλιά της, και να αφουγκραστεί* την ανάσα του σπιτιού της. Ίσως γι' αυτό η σημερινή γυναίκα δεν αγαπά το σπίτι της. Ξένο πράμα. Όλα τυποποιημένα, όλα προμελετημένα.* Η απόσταση που μπορείς να απλώσεις το πόδι σου και το χέρι σου. Πόσο πρέπει να σκύψεις το κεφάλι σου όταν σηκώνεσαι όρθιος μέσα στην μπανιέρα, έτσι που να μην κουτουλήσεις στο σώμα του καλοριφέρ που κρέμεται στον τοίχο.

Αλλάζουν οι καιροί, αλλάζουν και οι άνθρωποι. Μέσα στις πολυκατοικίες οι άνθρωποι γίνανε αγγλοπρεπείς.* Βλέπεις κάποιον στη σκάλα ή στο ασανσέρ και δε σε χαιρετά. Στέκεται μπροστά σου σαν κολόνα πάγου, φοβάσαι να τον χαιρετήσεις κι εσύ. Δεν ξέρεις καλά καλά συγκατοικος είναι ή ξένος. Έχασαν οι Ρωμιοί τη ρωμιούσνη τους.

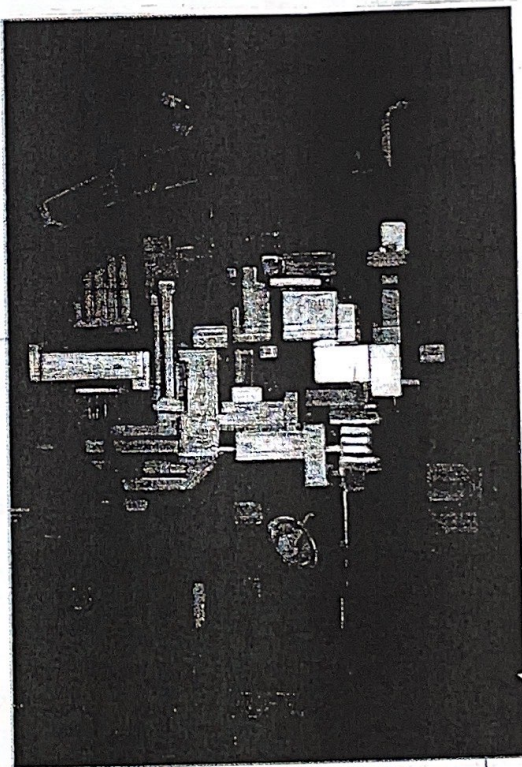
Τα μούτρα των συγκατοίκων μου ας μην τα ξέρω. Ξέρω όμως τη φωνή τους, το βήχα τους. Ξέρω της διπλανής μου τον αναστεναγμό και το βογκητό. Βογκά τα βράδια όταν πέφτει στο κρεβάτι της, βογκά και τη νύχτα. Φαίνεται πως έχει άλατα στις κλειδώσεις της και πονεί. Κάθε πρωί στις έξι ακούω το ξυπνητήρι της. Όλα αυτά ακούονται γιατί το κρεβάτι της είναι δίπλα στο δικό μου και μας χωρίζει ένας τοίχος.

Από το λουτροκαμπινέ συνορεύω με το διαμέρισμα που η πόρτα του είναι απέναντι στην πόρτα του δικού μου διαμερίσματος.

Εκεί πάλι ακούς σπαραχτικές φωνές παιδιού. Κάθε πρωί η μητέρα του προσπαθεί να το ντύσει, εκείνο, αγουροξυπνημένο, αμύνεται, και φαίνεται πως το δέρνει.

– Κυρία μου, φωνάζω εγώ από το παράθυρο του μπάνιου, αφήστε το παιδί να ηρεμήσει. Είναι σε ηλικία που πρέπει να μάθει να ντύνεται μόνο του.

– Τι λες, κυρά μου; φωνάζει έξαλλη από μέσα η μητέρα. Εγώ πρέπει στις οχτώ να είμαι στη δουλειά μου. Ήρθε και το αυτοκίνητο του σχολείου να την πάρει, δεν το

Αλέκος Κοντόπουλος, Αθήνα